

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atzīt *Akissi Danièle Boni-Claverie* prasību par pieņemamu;
- atcelt 2011. gada 13. jūlija rīkojumu lietā T-352/11, ar kuru prasība atzīta par nepieņemamu;
- nosūtīt apelācijas sūdzības iesniedzēju uz Vispārējo tiesu, lai viņš varētu izvirzīt savas tiesības;
- piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. un 73. pantu.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza šādus pamatus:

- Nepārvarama vara sakarā ar karu, ar kuru pārtraukts noilgums. Notikumi, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējs piedzīvojis kopš 2010. gada novembra Kotdivuārā, esot nepārvarama vara Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 45. panta nozīmē, jo karš ir pārtraucis noilguma termiņus saistībā ar tiesību aktiem, kurus Padome pieņēmusi attiecībā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju.
- Šis nepārvaramas varas gadījums, kas radies kara dēļ, esot liedzis apelācijas sūdzības iesniedzējam iespēju brīvi izmantot savas tiesības celt prasību pret tiesību aktiem, kas acīmredzami pārkāpj pamattiesības.
- Pamattiesības un pamatbrīvības ir pārakas pār tiesiskās drošības principu. Izvirzot tiesiskās drošības principu, lai atzītu par nepieņemamu apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi pamattiesības vērsties tiesā un aizstāvības tiesības. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējam esot tikušas liegtas tiesības tikt uzklausiņam kompetentā tiesā.
- Termiņa saistībā ar attālumu un prasības celšanas termiņa nepiemērojamība kara gadījumā. Termiņš saistībā ar attālumu un prasības celšanas termiņš nevarot tikt piemērots adresātam, kas dzīvo valstī, kurā notiek karš. Šādi termiņi varot tikt piemēroti vienīgi miera laikā un Eiropas kontinentā. Taču apelācijas sūdzības iesniedzējs atrodas citā kontinentā un līdz ar to Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta stingra piemērošana bez šaubām ir pretrunā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punktam un Līguma par Eiropas Savienības darbību 263. pantam.

— Līguma par Eiropas Savienības darbību 263. panta pārkums. Vispārējās tiesas Reglamenta 102. pants padarot par spēkā neesošu jebkuru paziņošanas pienākumu, kāds paredzēts Līgumā par Eiropas Savienības darbību, kurā paredzēts, ka prasības celšanas termiņš sākas no tiesību akta paziņošanas vai publicēšanas brīža, vai no brīža, kad ieinteresētā persona ir uzzinājusi par šo tiesību aktu. Reglamenta 102. pants esot atrauts no paziņošanas pienākuma un tajā netiek ņemta vērā diena, kad apelācijas sūdzības iesniedzējs patiešām uzzināja par tiesību aktu, tādējādi tiekot ierobežots LESD 263. panta burts un gars. Līdz ar to 102. pants neatbilstot Līgumā paredzētajām un aizsargātajām tiesībām, kurām ir augstāks juridiskais spēks un kuras ir jāievēro iestādēm, kas veido Eiropas Savienību. Līdz ar to, tā kā apstrīdētie tiesību akti, kuri nav paziņoti apelācijas sūdzības iesniedzējam, pārkāpjot LESD 263. panta 5. punktu, prasības celšanas termiņš varot sākties vienīgi no brīža, kad viņam bija zināms par tiesību aktiem, kas pieņemti attiecībā pret viņu.

— Smags pamattiesību un pamatbrīvību pārkāpums. Tiesiskās drošības princips, kā to ir formulējusi Vispārējā tiesa, smagi pārkāpj tiesiskās drošības principu kopumā, jo pret personām, kas dzīvo ārpus Eiropas Savienības un valstīs, kurās ir karš, tiek noteiktas sankcijas, saistībā ar kurām tās nevar efektīvi aizstāvēt savas tiesības celt prasību, jo tās nav zinājušas par sankciju.

Pakārtoti, apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt tiesību aktus, kurus Padome pieņēmusi attiecībā pret viņu, jo ir smagi pārkāptas viņa pamattiesības un brīvības. Tā kā ar apstrīdētajiem tiesību aktiem tiek pārkāptas dažādos starptautiskajos līgumos aizsargātas pamattiesības, Tiesas ziņā esot atcelt minētos tiesību aktus tiktāl, ciktāl tie neatbilst Eiropas tiesiskajai kārtībai, un tāpēc neviens prasības celšanas termiņš nevar tikt izvirzīts, jo ir smagi pārkāptas aizsargātas pamatbrīvības un pamattiesības.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — ko 2011. gada 17. oktobrī iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvijas Republika) — SIA "Mednis"/Valsts ieņēmumu dienests

(Lieta C-525/11)

(2012/C 6/08)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākās tiesas Senāts

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: SIA “Mednis”

Atbildētājs: Valsts ieņēmumu dienests

Prejudiciālie jautājumi

Vai direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 183. pants piešķir dalībvalstij tiesības bez īpaša izvērtējuma, pamatojoties tikai uz matemātisku aprēķinu, neatmaksāt pārmaksātā nodokļa daļu, kas pārsniedz 18 procentus (kas ir vispārējā pievienotās vērtības nodokļa likme) no attiecīgajos taksācijas mēnešos veikto apliekamo darījumu kopējās vērtības, līdz valsts nodokļu administrācija nav saņēmusi ar pievienotās vērtības nodokli apliekamās personas nodokļa gada deklarāciju?

⁽¹⁾ OV L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — ko 2011. gada 10. oktobrī iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvijas Republika) — SIA “Ablessio”/Valsts ieņēmumu dienests

(Lieta C-527/11)

(2012/C 6/09)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākās tiesas Senāts

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: SIA “Ablessio”

Atbildētājs: Valsts ieņēmumu dienests

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu normas interpretējamas tādējādi, ka tās liedz atteikt individuālo numuru, ar kuru identificē nodokļa maksātāju, uz tā pamata, ka nodokļa maksātāja kapitāla daļu īpašnieks iepriekš vairākas reizes ir saņēmis individuālo numuru citiem uzņēmumiem, kuri nav veikuši reālu saimniecisko darbību un kuru kapitāla daļas īpašnieks drīz pēc individuālā numura saņemšanas atsavinājis citām personām?
- 2) Vai minētās direktīvas 214. pants saistībā ar 273. pantu interpretējams tādējādi, ka tas ļauj nodokļu administrācijai pirms individuālā numura piešķiršanas pārlicināties par nodokļa maksātāja spēju veikt ar nodokli apliekamos darījumus, ja šī pārbaude vērsta uz to, lai pareizi iekasētu nodokli un novērstu krāpšanu?

⁽¹⁾ OV L 347, 1. lpp.